

八空
木芯
詠手
美帳

Emi Jagi
Dnevnik
praznine

BOOKA.

Knjiga **201**

EMI JAGI
DNEVNIK PRAZNINE

Naslov originala

Emi Yagi

Diary of a Void

© 2020 by Emi Yagi

Prvo objavljeno pod naslovom 空芯手帳 (Kūshin techō) u izdanju Chikuma Shobo Publishing Co., Ltd., Tokio, 2020.

S japanskog na engleski jezik preveli Dejvid Bojd i Lusi Nort. Srpsko izdanje je prevod engleskog teksta.

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Cara Dušana 68

office@booka.in

www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA

Sanja Bogičević

PREVOD S ENGLESKOG

Eli Gilić

LEKTURA

Tihana Smiljanić

KOREKTURA

Borka Slepčević

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Tamara Bogovac

ŠTAMPA

DMD štamparija

Beograd, 2024.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti izdavača.

EMI JAGI
DNEVNIK PRAZINE

Prevela Eli Gilić

Napomena prevodilaca:

Japanski naslov ove knjige, Kūshin techō, podseća na Boshi techō, ili Priručnik za zdravlje majke i deteta, letak koji japansko Ministarstvo zdravlja, rada i socijalnih pitanja daje budućim majkama kako bi mogle da vode dnevnik trudnoće, bebinog zdravlja i razvoja, pojedinosti o detetovim lekarskim pregledima (vakcinacijama, zubarskim pregledima i tako dalje) do sedme godine. U naslovu romana, kūshin zamenjuje majku i dete praznom hilznom ili, u našem prevodu, prazninom.

PETA NEDELJA

Večernje povrće izgledalo je veoma sveže i sočno, vrhovi zeleniša prštali su od života. Nimalo nalik povrću koje nalazim noću kad uglavnom dolazim. I kupci su delovali drugačije, i dalje puni snage. To im se videlo na licima. Otići će kući s kupljenim bakalukom, spremiti sebi večeru i skrasiti se punih stomaka.

Je li ovo uopšte isti supermarket? Gde su pakovanja umotanog sašimija koji se već suši i komadi piletine uronjeni u barice ružičaste vode? Gde su kupci privučeni samo večernjim sniženjima koji ogorčeno merkaju nekoliko preostalih proizvoda? Supermarket trenutno izgleda kao da se trudi da nam stavi do znanja da je ovo najprometnije doba dana. Svetla na tavanici jarko sijaju nad besprekorno blistavim belim podom, a džingl koji se neprestano vrti glasan je tek toliko da ime lanca prodavnica uđe u uvo potrošačima.

Izabrala sam najmanji red, pa čekala da otkucam robu. Ispred mene je stajao nizak čovek kome je glava jedva dopirala do mog ramena, a leđa se povila od starosti. Videla sam da u korpi, očigledno teškoj za njegove slabašne ruke, nosi porodično pakovanje svinjetine kurobuta. Proizvod iz Kagošime. Mora da je veče za šabu-šabu¹.

¹ Kuvano tanko sečeno meso i povrće uz domaći sos. (Prim. prev.)

Vratila sam se u svoj stan s prepunom torbom hrane. Dok sam otvarala vrata i ulazila u mrak, zavrtilo mi se u glavi. Izula sam cipele s visokim potpeticama i srušila se na mestu gde sam stajala. Neko vreme sam samo ležala na imitaciji parketa, prepustivši se poznatoj hladnoći s olakšanjem zato što sam se sklonila s nepodnošljive vrućine. Kasno leto se još uvek razvlačilo – dosadilo mi je da to smatram dosadnim. Kad sam podigla glavu, u drugom kraju sobe sunce je i dalje sijalo. Priviđenje raja.

Dakle, ovo je trudnoća. Kakav luksuz. Kakva usamljenost.

Zatrudnela sam pre četiri dana.

„A? Čaše su i dalje...“, promrmljao je šef sektora kad se vratio do svog radnog stola. Vonj duvana pomešan s ustajalim večernjim vazduhom. Nastavio je. „Otkad stoje? O, da, od sastanka koji smo imali posle ručka.“

Poslednje reči je izgovorio nešto glasnije. Može da bude glasan koliko god hoće. Čaše neće ustati i same otići do sudopere.

Niko nije podigao pogled. A i zašto bi? Nije se obraćao njima. I ja sam spustila pogled. Gledala sam u kompjuter, zurila u tačku na monitoru. Ravno sivilo rasulo se u obrazac linija. Zauzeta sam. Stvarno jesam. Moram da završim do zadatog roka. I moram da napišem izveštaj za prvu polovinu godine. Baš kao i svi ostali.

Senka se pojavila na tabeli na mom monitoru.

„Hej... Čaše?“

Sad priča sa čašama. Veoma čudno. Zatvorila sam usta kako ne bih osetila njegov vrući suvi dah i samo iznova udarala po razmaku.

„Šibata.“

Šef sektora je bio odmah iza mene. Činilo mi se da vidim duvanski dim.

„Šibata, čaše s kafom još nisu sklonjene. Čaše u konferencijskoj sali.“

Oh. Dobro.

Dok sam polako ustajala, vratio se do svoje stolice na samom kraju reda radnih stolova. Namestio je ortopedski jastuk koji je kupio preko interneta i seo.

Svi su oborili glave. Naravno da jesu. Nisu zaduženi za prljave čaše. Kladam se da im čaše nikad i ne padnu na pamet. Podigla sam kantu za otpatke koja je ležala oborena nasred puta, pa produžila prema konferencijskoj sali.

Ono što zovemo „konferencijskom salom“ samo je prostor opremljen s nekoliko stolica i malih stolova. Ograđen je pregradama koje su pokrivene komadićima providne lepljive trake. Kako li su tamo dospeli? Čemu li su služili? Nisam imala predstavu, ali svaka pregrada na spratu je takva – pokrivena bezbrojnim komadićima selotejpa. Prava konferencijska sala je u prizemlju, ali retko se koristi. Rezervisana je za menadžere sektora i one iznad njih.

Ono što sam uradila nije trebalo da predstavlja buntovnički čin – pre je bio mali eksperiment. Bila sam radoznala. Htela sam da vidim hoće li ijednom mom kolegi, možda nekom koji je bio na tom sastanku, pasti na pamet da pospremi. „Au, ala se ovaj sastanak odužio, mislio sam da se nikad neće završiti. O, čaše. Ne možemo ih samo ostaviti tu, jelda? Previše je da to tražimo od Šibate. Mislim, ona nam je skovala kafu i donela je ovamo.“

Nagađam da sam samo htela da vidim šta će se desiti ako ne bude nikoga da vodi računa, da dojuri čim se sastanak završio i raskloni krš koji su ostavili za sobom.

Možda bih ipak poslušala da me nije dočekaao prizor prljavih čaša punih opušaka. U nekima je bilo ostataka kafe. Smrad cigareta koje su tu stajale satima – već je bilo pola pet posle podne – bio je kap koja mi je prelila čašu.

„Izvinite!“, rekla sam kad je šef prošao, verovatno na putu do sobe za pauzu. Držao je šolju i kesicu čaja. U poslednje vreme je opsednut lekovitim čajevima.

„Da li biste danas mogli da se pobrinete za čaše?“

„A?“

„Ne mogu to da uradim.“

„Zašto? Šta se dešava?“

„Trudna sam. Miris kafe... okidač je za jutarnju mučninu. A i cigarete... U svakom slučaju, zar pušenje nije zabranjeno u ovoj zgradi?“

I tako sam postala trudna.

Kad su iz kadrovske službe pitali kad je termin, rekla sam prvi datum koji mi je pao na pamet: sredina maja. A to je značilo, kad sam izračunala, da sam sigurno u petoj nedelji. Znam, malkice je rano da podelim lepe vesti.

Čovek iz kadrovske me je posavetovao da se dogovorim s kolegama ako treba da promenimo moj radni raspored. Otišla sam kod šefa. On je otišao kod menadžera sektora. Menadžer nije znao šta da radi. A i zašto bi? Bila sam jedina žena u sektoru. Dve su radile pre mene, ali jedna je dala otkaz da bi negovala ostarele roditelje, a druga kad se udala.

Iako sam znala da je mala verovatnoća da pristanu, tražila sam da odlazim s posla u pet – privremeno, samo dok ne prođu najgore jutarnje mučnine. Izenadila sam se kad su pristali. Bez pitanja. Ko zna šta su govorili iza mojih leđa – ali ako ne mogu da mi kažu u lice... Imaću manje obaveza i odlaziću iz kancelarije dva-tri sata ranije. Činilo se da se ni

šef ni menadžer sektora ne sećaju trudnoća svojih žena i to mi je išlo naruku.

Moje šefove nije najviše brinulo u koliko sati ću odlaziti s posla, već kafa. Ko će da je kuva? Ko će da se bakće sa čašama? Gde stoji mleko? Zamolili su me da otkucam uputstva, korak po korak. Jednog dana, kad nisam bila tu, sazvali su sastanak i odlučili da za kafu zaduže mladića koji je počeo da radi čim je diplomirao pre dve godine.

„Hej, pa ovo nije tako strašno!“, uzviknuo je kad sam mu pokazala šta da radi. „U pravu si“, odgovorila sam, „zato se i zove instant-kafa.“

SEDMA NEDELJA

Prvo sam mislila da svi idu vozom na neki koncert ili utakmicu. Ili da je vagon krcat ljudima koji se vraćaju u kancelariju posle sastanka na terenu. Bilo je nestvarno da ovako rano voz bude dupke pun ljudi koji se samo vraćaju kući. A ni ti ljudi nisu izgledali naročito zadovoljno. Iako su se vraćali kući u pet posle podne, kao da je to nešto najnormalnije na svetu. Iskreno sam se zapanjila.

Činilo mi se da postoje dve vrste putnika: muškarci i žene u pedesetim i šezdesetim ili žene u dvadesetima. Te mlađe su piljile u telefone koje su držale jednom rukom dok su drugu naslanjale na mekane, glamurozne haljine i suknje. Mnoge su bile divno našminkane, za razliku od žena s kojima putujem kad se obično vraćam kući. Ovim mladim ženama se nikad nije desilo da ih šminka izneveri u bilo kom trenutku preko dana, a kamoli kasno noću. Narandžasto na njihovim obrazima svetlucalo je kao da su ga nanele pre samo nekoliko minuta.

Pedesetogodišnjakinje i šezdesetogodišnjakinje nisu bile našminkane. Gotovo sve su nosile majice dugih rukava. Ne košulje, ne bluže, ne džempere, već obične majice – samo te najjednostavnije komade odeće koje čovek može zamisliti. Mnoge su nosile belo ili crno, ali dalje niz vagon videla sam pastelne boje: svetloružičastu, žutu, ljubičastu. Uparile su

ih sa širokim pantalonama i patikama. Naspram mene je žena u svetlozelenoj majici izvadila termos, sipala sebi čaj u šolju, pa pijuckala. Učinilo mi se da čujem zveckanje leda u termosu.

Izašla sam iz voza i svratila u supermarket. Jedno po jedno, birala sam meso i povrće koje mi je trebalo za recept koji sam našla na internetu dok sam se vozila. U ovo doba je izbor hrane zaista veliki. Sveže povrće, sveža sezonska riba, a sve je veoma jeftino... Sve je to završilo u mojoj korpi. Dok sam čekala da otkucam robu, pogledala sam napolje. Oko tezge s takojakijima² okupilo se nekoliko dečaka u srednjoškolskim uniformama. Svi su nosili sportske torbe s imenom iste škole odštampanim velikim slovima. Duvali su u takojakije koji su se pušili pa onda stavljali loptice u usta. Svi su bili veoma preplanuli. Izgledali su gotovo istovetno.

Pošto sam završila kupovinu, vratila sam se u stan, zapanjena što je tek pola sedam. Kad sam izašla na terasu, čula sam klavir. Neko je iznova vežbao istu partituru. Skupila sam veš koji sam ostavila da se suši, presavila ga, sklonila, brzo usisala sobu, pa prionula na spremanje večere: korena-sto povrće i piletina. Dok se to krčkalo na šporetu, napravila sam miso supu i salatu. Stavila sam patlidžan u supu. Salata je bila od zeleniša i čikuve odstajale u sosu daši. Pošto sam sad imala vremena za to, mogla sam dobro da se hranim – da spremam obroke kakve trudnica zaslužuje. Koža mi je izgledala sjajno. Možda sam dobila koji kilogram.

Juče me je za vreme ručka kolega koji je sedeo naspram mene pitao: „Kako si? Kako jutarnja mučnina?“

„Nisam loše. Prilično su blage...“

² Pšenične loptice punjene đumbirom, mladim lukom i hobotnicom. (Prim. prev.)

„Drago mi je. I više ne jedeš gotove obroke kao ranije. Kad je žena trudna, mora se truditi da vodi računa o sebi.“

Već oko nedelju dana sam sama sebi spremala ručak.

Kad sam završila večeru, konačno je pao mrak i povetarac je prodro kroz mrežu, prelazeći mi po nogama. Ustala sam da navučem zavese i usput pritisnem taster za punjenje kade.

Zbog novostečenog slobodnog vremena, počela sam da uživam u dugom izležavanju u kadi umesto da se užurbano istuširam. Povremeno sam koristila kupke koje na venčanji-ma daju gostima kao znak pažnje. Sve dosad sam ih neot-pakovane ostavljala ispod umivaonika. Možda sam samo umislila, ali ti kvalitetni proizvodi su odlično otklanjali iscr-pljenost. Kad bolje razmislim, mnogo bi mi više koristili kad sam imala stvarno mnogo posla – kad sam se vraćala kući maltene tek u ponoć i bila previše izmoždena da progovori-m. Čudno kako ti je penušava kupka poslednja stvar na pameti kad si potpuno isceđen.

Danas sam se kupala u solima iz Mrtvog mora. Kada mi se pretvorila u jednu od najslanijih vodenih površina na svetu. So će mi izgleda prodreti u znojne žlezde, podstaći me da se znojim i izbacim nečistoće. Opustila sam se u vrućoj vodi. Jesam li umislila ili sam stvarno plutala? Ležeći potpuno naga u Mrtvom moru, setila sam se dugonga kog sam videla u akvarijumu pre mnogo godina. Plutao je u tamnozelenoj vodi. Oličenje nedužnosti, kao da nikad nije bio uključen ni u kakve čudne smicalice – svoje ili tuđe.

Možda je bilo do morskih soli. Kad sam izašla iz kade i osušila kosu, bilo mi je malo vruće. Čula sam glasove kom-šijske dece. Postavila sam električni ventilator na sredinu

sobe (još ga nisam spakovala), uključila ga, pa se izvalila na naslonjaču. Nisam pustila muziku.

Uvek sam mislila da sam velika ljubiteljka muzike. Dok pešačim prema stanici, čekam prijatelja ili voz, slušam muziku na telefonu. Svakog leta idem na festivale i predstave. Ali da slušam muziku sama u svojoj sobi, kad imam sve vreme ovog sveta... Ne bih znala šta ću sa sobom. Neki izvođač, neko koga ne vidim, peva, izliva srce i dušu u pesmu. Gde bih gledala, kakav bih izraz lica namestila? Što bi bend imao više članova, to bih se neprijatnije osećala. Šta rade drugi ljudi – ljudi koji sebe smatraju ljubiteljima muzike? Da li samo sede zatvorenih očiju dok sve to upijaju? Zure li u tačku, pomeraju glavu i mrdaju telo u ritmu? Eto mene: sprcala sam više od trideset godina života, a i dalje ne znam najjednostavnije stvari.

Isključila sam svetlo i sklupčala se na naslonjači, koristeći naslon za ruke kao jastuk. Pokušala sam da naglas pevam, kao da isprobavam olovku na beloju tavanici. Glas mi je zvučao visoko i pomalo zadihano. Ali nije bio loš. Ušla sam u štos i pevala neko vreme. Kad sam pogledala na sat, shvatila sam da bih u to vreme uglavnom tek počinjala da večeram.

Noć je još bila preda mnom.

OSMA NEDELJA

Već oko nedelju dana se istežem pre odlaska na spavanje. Žena koja radi u drugom sektoru prišla je mom radnom stolu i rekla mi kako bi u ranoj trudnoći trebalo da se pozabavim kondicijom. Da se pobrinem da budem spremna za ono što će doći.

Dala mi je nekoliko stranica koje su sigurno fotokopirane iz časopisa iz neke ranije decenije. Manekenka koja je izvodila vežbe imala je staromodno tanke obrve i nosila je providnu čipkanu haljinu. Ne znam zašto, ali doktorovo lice je bilo zamućeno iako je sve ostalo bilo oštro. Pošto nisam imala pametnija posla, odlučila sam da isprobam koju vežbu. I napetost u vratu i ramenima je stvarno popustila, te sam odlučila da nastavim da ih radim.

Pored vežbi, ta žena mi je dala i neki biljni čaj koji je njena prijateljica, nastavnica fizičkog, pržila na poseban način. Navodno je bio bogat folnom kiselinom. Jarkožut, blago se osećao na sumpor, ali probala sam ga i otkrila da mi se sviđa. Danas sam ga pila ohlađenog i razblaženog. Iskapila sam ga. Pravo u prazninu svog stomaka.

Osim te žene, kolega iz mog sektora i čoveka iz kadrovske s kojim sam razgovarala, niko se nije raspitivao o mojoj

trudnoći. Bar mene niko ništa nije pitao. Šef sektora je objavio vest svima na sastanku svih menadžera proizvodnje krajem meseca. Otići ću na porodiljsko bolovanje na proleće, rekao je. Počevši od januara, moje zadatke će postepeno početi da dodeljuju drugima. Otkako je zvanično objavljeno da sam u drugom stanju, muškarci u mom sektoru vodili su računa da se prema meni ophode s poštovanjem. Ako bismo naleтели jedni na druge pored radnih stolova, propustili bi me. Kad god bih otišla na pauzu, pitali bi jesam li dobro. Međutim, nisu govorili ništa drugo. Nije bilo čestitanja ni pitanja je li dečak ili devojčica. Verovatno zato što nisam udata.

Kako god bilo, činilo se da većina zaposlenih kod proizvođača kartonskih hilzni, gde i sama radim, zna... baš kao ona žena koja mi je donela čaj. Povremeno bih primetila da mi merkaju stomak: kad sam u liftu ili dok fotokopiram nešto. Pre nekoliko dana su svi začutili kad sam ušla u kafeteriju da uzmem piće. O čemu god da su pričali, umukli su, a izrazi lica su im odavali nelagodu. U takvim trenucima, samo položim dlan na prazan stomak i nežno ga potapšem. Bar mogu da glumim tu ulogu. Najvažnije je kako se ponašam.

Jedino je Higašinakano hteo da priča sa mnom, i bio je prilično uporan. Posle sastanka sam se vraćala do svog radnog stola kad me je zaustavio.

„Jesi li izabrala ime?“

Pa, još ne znam je li dečak ili devojčica, odgovorila sam. O, tako je, rekao je i počeo da broji na prste pa, očigledno ubeđen, nekoliko puta klimnuo glavom i žurno se udaljio. Kad god je zaklimao, sićušne bele ljuspice letele su mu s glave. Mora da je perut.

Posle toga je počeo da me pita kako sam nekoliko puta dnevno. Radni sto mu je pored mog, pa je bilo dovoljno da prebacim kardigan preko ramena da bi pitao jesam li se

prehladila. Ako bih se nakašljala, rekao bi mi da odem u bolnicu na pregled. Jednog dana ga je šef sektora izgrdio zbog greške u izveštaju pa je otrčao do svoje tastature i odmah prionuo na kucanje – verovatno da što pre ispravi propust. Međutim, ubrzo je rekao „Šibata“ i dodao mi list papira. Na vrhu je pisalo „Šta bi trebalo da jedeš u trudnoći, a šta da izbegavaš u širokom luku“. Pored algi hidžiki otkucao je „Smeš da ih jedeš, ali najviše dvaput nedeljno“ preteći velikim slovima.

Higašinakano je uvek mirisao na lepak, onaj koji sam koristila kao dete. To nije ružan miris, ali nije ni lep. Naprosto je miris lepka. Ali čudno je što sam sedela pored njega više od godinu dana a nikad ga nisam videla da nešto lepi – ni jedan jedini put.

DESETA NEDELJA

Za vikend sam izašla na piće s dve prijateljice u suterensku izakaju blizu Hibije – bivše kolegice koje su se zaposlile u mojoj staroj firmi u isto vreme kad i ja.

Blizu nas, s druge strane tanke pregrade, sedela je grupa muškaraca koji su sigurno bili vršnjaci mog oca. Njihov razgovor je dopirao do nas zajedno s oblacima duvanskog dima. Nismo imale izbora nego da slušamo njihove priče o dobrim starim školskim danima, prijatnim izlascima uz klop i piće u vreme inflacije, o parkiralištu koje je jedan od njih nedavno otvorio. Pokušale smo da razgovaramo o zdravlju, lepoti i sličnim temama. Momoi je pričala o kineskim biljnim lekovima koje je probala kako bi ublažila glavobolje i neraspoloženja koja prate menstruaciju.

„Da, a tek to“, rekla je Jukino. „Pre neko veće sam izašla s mužem...“

Kad Jukino kaže „a tek to“, to znači da maltene ne sluša šta joj govore. Zagrizla sam kuvanu hobotnicu. I dalje je bila čudnjikavo hladna. Sigurno je bila smrznuta.

„Klijent mu je dao karte za jedan od onih umetničkih akvarijuma, pa me je pitao želim li da odemo. Bilo je lepo. Ali ispred nas je bilo dvoje studenata, momak i devojka. I on joj je rekao da će ostati uz nju bez obzira na sve. Čak i ako se ceo svet okrene protiv nje. Mislim... ma daj... kako da ne.“

„Neki stvarno govore takve stvari“, umešala se Momoi dok je gledala kartu pića. Prinela ju je licu, možda zato što je svetlo bilo veoma prigušeno. Nekoliko kratkih pramenova krutog izgleda ispalo joj je iza ušiju. Kad bolje razmislim, nisam je videla s dugom kosom otkako je rodila prvo dete.

„Ne, to je tačno, ali...“, počela je Jukino.

„Šta?“

„Pa, zašto bi želeo da okreneš ceo svet protiv svoje devojke? Mislim, kad se poslednji put ceo svet okrenuo protiv nekoga? Srećno ako hoćeš sam da se boriš protiv celog sveta... Kao, ako je stvarno voli, zar ne bi trebalo samo da je zaustavi pre nego što napravi glupost koja će iznervirati ceo svet?“, pitala je Jukino, pa otpila gutljaj. Njeno piće je izgledalo kao koktel s velikom kuglom sladoleda na vrhu. Mehurići su plutali ispod sladoleda. Koktel s viskijem? Postoji li uopšte tako nešto? Htela sam da vidim hoću li to pronaći u karti pića, ali Momoi ju je i dalje listala i mrštila se.

Jukino je uvek prednjačila u svemu, i to u odnosu na sve ostale. Prva je iz našeg društva dala otkaz i prva se udala. Pre nekoliko godina otišle smo do toplih izvora, samo nas tri. Tad sam primetila da joj je ajlajner divno nacrtan iako je skinula šminku, pa sam je pitala o čemu se radi. Rekla je da je istetovirala liniju trepavica. „Ne možete da zamislite tu agoniju.“ I onda je to opisala, na šta smo se Momoi i ja štrecale kao da osećamo bol.

„Ali ti i tvoj muž se odlično slažete, zar ne? Koliko ste beše zajedno?“, pitala je Momoi. Pošto se nije snašla s kartom pića, pozvala je konobara i tražila još jedno točeno pivo.

„Sedam-osam godina? Ne znam da li bih našu vezu nazvala sjajnom. Ali sami smo, tako da je lako...“

„Pa i to je nešto. I tvoj muž ima svoju firmu, jelda? Mislim da sam negde videla intervju s njim, možda na netu.“

„Pa, sve je u redu kad posao dobro ide. Ali to nije uvek dobro za porodicu. Hej, mi o vuku... Moram da se javim. Stvarno, uvek me zove zbog najmanjih sitnica.“

Kad je Jukino ustala držeći telefon, Momoi i ja smo iskoristile trenutak da bacimo pogled na svoje telefone. „Sranje... potpuno sam zaboravila“, promrsi Momoi. Njeno dete sutra ide na piknik s nekoliko prijatelja.

„Hrana mi uopšte nije pala na pamet... Ne mogu stalno da im dajem gotovu hranu – ne ovog puta. Verovatno bi trebalo da svratim u supermarket na putu do kuće...“

„Piknik. Odavno nisam čula tu reč. Nema odmora, a?“

„Pa, bar se dobro slažem s drugim mamama. Nisu kao one iz vrtića. Ne možeš da zamisliš šta su govorele o užinama za sportske dane. Te majke su prava čudovišta...“

Jukino se vratila pošto je završila razgovor. Odjednom je izgledalo kao da je izlazak završen. Momoi je, jedva dišući, iskapila pivo koje je tek stiglo, pa zatražila račun.

Izašle smo iz izakaje na ulicu punu ljudi koji su razgledali izloge i studenata koji su se okupljali kako bi otišli da piju s prijateljima. Jukino i Momoi su išle na stanicu JR na Jura-kučou, a meni je trebao metro iz Hibije. Razišle smo se. Dok sam stajala ispred ulaza u metro i tražila propusnicu po torbi, videla sam poklončiče koje sam im kupila kad sam letos bila u rodnom gradu. Tek je prošlo devet i bilo je subotnje več. Metro je bio prazan.

Sišla sam na stanici najbližoj kući. Nešto je nedostajalo, ali nisam znala šta. Nisam bila gladna. Odlučila sam da svratim u knjižaru. Žena mojih godina stajala je ispred polica, lica zagnjurenog u časopis. Bio je to časopis za trudnice. Često je nameštala pastelnoružičastu torbu prebačenu preko ruke.

Tad sam primetila kako nešto visi s drške. Hmm... kad bolje razmislim... Izvadila sam telefon i posle brze pretrage vratila se na stanicu.

Za nekoliko minuta sam dobila trudnički bedž. Bilo je dovoljno samo da odem u kancelariju na stanici.

„Čestitam“, rekla je žena za šalterom. „Izvolite.“

„Mogu li dobiti dva? Kad sam već tu...“

Htela sam jedan za ceger, kad idem na posao, a drugi za ranac koji koristim kad moram da nosim mnogo stvari. Poslednji put sam zakačila nešto na torbu pre prvih ispita na fakultetu – amajliju iz hrama Jušima koju se moja baka silno namučila da mi kupi.

JEDANAESTA NEDELJA

Naravno, Higašinakano je prvi primetio trudnički bedž na dršci moje torbe. Čim sam došla u ponedeljak ujutru, pre-stao je da drmusu nogu, što mu je navika, pa se zagledao u sličicu majke s detetom.

„Konačno ulaziš u fazon.“

Uzdržano sam klimnula glavom.

„Kladim se da ćeš dobiti dečaka, Šibata... Prosto imam taj osećaj...“

Stvarno? – htela sam da pitam. Zašto si tako siguran? Ali utom se javio na lokalni poziv. Nisam imala predstavu šta se dešava, ali počeo je da se izvinjava, iznova i iznova, onim svojim smešnim grlatim glasom. Činilo se da Higašinakano mora gotovo svakog dana nekome da se izvinjava.

Zbog mog novog bedža, ljudi su počeli da ustaju i ustupaju mi mesto u vozu. Nemojte, molim vas, nema potrebe, govorila sam. Ali oni su navaljivali, pa bih na kraju prihvatila igru. Jednim delom sam želela da podignem bluzu i pokažem im stomak kako bi videli da zaista nema potrebe. Međutim, odlučila sam da to ne radim. Samo bi nam bilo neprijatno.

TRINAESTA NEDELJA

Nešto je... gotovo neprimetno... iscurilo iz mene. Oh. To objašnjava čudnu jezu koja me muči celo jutro. U glavi sam čestitala sebi što sam danas došla na posao u crnoj suknji. Umalo se nisam odlučila za bele pantalone. Izvadila sam kesicu iz torbe, osvrnula se pa je gurnula u džep pre nego što neko vidi. Na kraju krajeva, to ne bi trebalo da mi se dešava.

Brzo sam krenula hodnikom u kome nije bilo nikoga. Ali glasovi iz ženskog toaleta naterali su me da se zaustavim ispred vrata. U ovo vreme se žene iz drugih sektora koje nisu stigle da se doteraju kod kuće šminkaju ispred ogledala u toaletu. Ponedeljkom i petkom je najgore. U normalnim okolnostima ne bih marila, ali sad je bilo drugačije. U ovoj zgradi toaleti nemaju one uređaje za prigušivanje zvukova iz kabina. Sve bi čule kako vadim uložak iz omotača. Nisam htela da iko pomisli da sam pobacila ili da krvarim. Možda trudnice ipak koriste uloške kad...? Trebalo je da pročitam nešto o tome.

Dok sam se pitala kako da se izvučem, osetila sam kako nešto pada u meni. Nešto toplo i mekano. Nešto nalik utrobi secirane ptice... Pred očima mi se pojavila slika pileće džigerice koju sam jela prošle nedelje. Pošla sam pravo prema liftu.

Mislila sam da se dobro snalazim. Sasvim dobro – pogotovo zato što sam u tom trenutku gubila krv. Na prvom spratu

je turistička agencija s toaletima za osoblje i mušterije. Niko me nije ni pogledao kad sam ušla. Dobro sam se dosetila.

Kad sam izašla iz kabine, vrtela se reklama za putovanje na Havaje. Polako sam prala ruke. U zgradi uvek ima tople vode, a daske klozetских šolja se greju preko cele godine osim usred leta. To gotovo nadoknađuje nedostatak uređaja za prigušivanje zvukova. Kad sam oprala ruke, izvadila sam pilulu iz torbice i progutala je. Prvog dana mi uvek treba tableta protiv bolova. Međutim, zapitala sam se smeju li trudnice da ih piju. Bolje da ih ne uzmem za radnim stolom kako me Higašinakano ne bi video. Onda bih stvarno bila u sosu.

Obiđite Rim, Firencu i Veneciju na osmodnevnom putovanju za samo sto devedeset hiljada jena! Za više informacija obratite se našim agentima ili uzmite letak iz prednjeg dela agencije!

U ovom trenutku, kad mi se telo oseća tako loše, zašto moram da slušam takve nepodnošljive reklame? U svakom slučaju, okačila sam identifikacionu karticu oko vrata. Ništa od Rima za mene. Ne idem nikud osim natrag do svog radnog stola. Grčevi su bili toliko jaki da sam jedva hodala. Šake i stopala su mi maltene utruli od hladnoće.

„Šibata, je li sve u redu? Ne izgledaš najbolje. Imam pilule protiv bolova u fioci. Buferin. Loksonin... Ali možda bi trebalo da pokušaš samo da izdržiš dok ne prođe jer, pa...“

Higašinakano se uzmuvaao tražeći nešto u fioci. Nisam mogla da skrenem pogled s velike smeđe mrlje na njegovom rukavu. Izgledala je gotovo kao mladež – veliki. Stegla sam nabijenu kesicu.

„Sve je u redu. Nije mi ništa.“

Grčevi nisu prošli ni kad sam stigla kući. Povećala sam temperaturu vode, pa savnila mesečne troškove dok sam čekala

da se kada napuni. Koristila sam telefonsku aplikaciju kako mi ništa ne bi promaklo, ali plaćanja kreditnom karticom bila su malkice komplikovana, pa sam se vratila Ekselu na kompjuteru.

Izgleda da sam potrošila malo više nego što sam namerala. Štriklirala sam stavke, jednu po jednu. Putovanja, nula. Odeća, nula. Obroci u restoranima... Otkako sam zatrudnela, spremam ručak koji nosim na posao... Hmm. Šta je sa zdravstvenim izdacima? Izgledali su mnogo veći nego prošlog meseca.

Tako je. Setila sam se da mi je poštom stiglo obaveštenje da će mi sa računa skinuti godišnju uplatu za zdravstveno osiguranje. Na mamino navaljivanje sam tik pre tridesetog rođendana počela da plaćam osiguranje. Tvrdila je da se mnogo više isplati što se ranije prijaviš. Srećom, nikad nisam imala nikakve zdravstvene tegobe. Uvek sam bila besprekornog zdravlja – iako se nisam ni trudila.

Još se jedna stavka povećala: hobiji i interesovanja. To me nije iznenadilo – bila sam na muzičkom festivalu i to me je koštalo više nego što sam očekivala. Trebalo je da otputujem s Momoj, ali njeno najmlađe dete je dobilo groznicu, pa sam otišla sama. Momoj je ponudila da plati svoj deo za iznajmljivanje šatora. Međutim, kad sam preko telefona čula kako joj dete vrišti, nisam mogla to da dozvolim i platila sam sve. U svakom slučaju, bio je to lep vikend.

Pa dobro. Nema svrhe da sad menjam polisu osiguranja, a i ne idem stalno na muzičke festivale. Ali šta je s obnovom zakupnine stana? To dospeva u januaru. Imala sam nešto ušteđenog novca, ali moraću da vodim računa. Ne radim prekovremeno otkako sam zatrudnela. Moraću nekako da uštedim. Moram da imam dovoljno za porodijsko bolovanje.

Pogledala sam fasciklu koju držim na kraju police za knjige. Pre nekoliko meseci majka mi je poslala kutiju s kesom pirinča, jabukama, plastičnom seckalicom za avokado iz svoje omiljene prodavnice „sve za sto jena“ i ovom fasciklom. Otvorila sam je i videla odštampane ponude za prodaju garsonjera i stanova u gradu, kao i ponude za zajmove i hipoteke. Mora da je sve to našla na internetu, pomislila sam. Trebalo bi to da bacim. Međutim, tad sam primećila veliki samolepljivi papirić. Na njemu su bili napisani brojevi, mesečne rate za hipoteku za mali dvosobni stan u centru. Ispod toga je bila poruka koju je očigledno napisao moj tata. Svako njegovo slovo podsećalo je na mršavu ribu. „Razmisli o tome. Mogli bismo malo da pripomognemo s novcem.“

Skrenula sam pogled. Kamion je prošao ulicom. Prozor je zazveckao.

Sklopila sam laptop i počela da vežbam. Istezanje je uključivalo spuštanje na sve četiri, pa sam to radila na ćilimu – jarkocrvenom, koji sam kupila na putovanju u Tursku.

To je bilo pre šest godina, kad sam se tek uselila u ovaj stan. Šest godina sam ovde doručkovala, šminkala se ovde svakog jutra... Toliko dana i noći koji su prošli i nikad se neće vratiti, bez ičega po čemu ću ih pamtiti. Para koja se podizala dok sam sebi kuvala kasnu večeru, moja omiljena maskara... Sve je to nestalo bez traga, bez zvuka, kao da nikad nije ni postojalo.

Posle istezanja sam legla na ćilim. Ne znam zašto, ali odjednom su se obrisi predmeta u sobi veoma izoštrili. Mala naslonjača koju sam donela od kuće, niski sto za kojim volim da jedem, vaza na prozorskom okviru, svemir u njoj. Obrisi svih tih predmeta izgledali su izuzetno tamno. U tom mraku stekla sam utisak da me svi ti previše poznati

predmeti gledaju, odmeravaju. Izgužvala sam niti na kraju ćilima pa se vratila svom laptopu.

Kad sam otvorila prijavni formular za zajednički fond, na ekranu su se pojavile reči „Svrha investicije“. Pošto sam pregledala sve mogućnosti, odlučila sam se za „Obrazovanje deteta“. Čim sam kliknula na te reči, začula se melodija da me obavesti da je kada spremna. Pesma je bila *Home on the Range*.

ČETRNAESTA NEDELJA

Znala sam da je trebalo ranije da ustanem iz kreveta. Obuvanje mi je zadalo muke. Da sam imala još deset minuta, ne bih morala da žurim. Konačno sam obula starke. Sjajno je što mogu da idem na posao u patikama, ali ipak me čeka još šest meseci. Hoću li stvarno moći to da radim?

Videla sam svoj odraz na staklenim vratima u prizemlju: samo žena u belim patikama. I dalje ni traga od trudničkog stomačića.

„Šibata, možeš li i dalje da dolaziš na posao?“ Higašinakano mi je prišao otpozadi. Rasklanjala sam stolove koje su izneli zbog sastanka.

„Mogu. Dobro se držim.“

„U kojoj si nedelji?“

„Oko tri meseca. Hej, kad si već tu, možeš li malo da gurneš taj sto?“

„Ovaj?“

„Taj pored njega.“

„Evo, evo.“

Kolege koje su pomagale vraćale su se svojim stolovima. Možda su mislili da mi mogu prepustiti ostalo ili su videli da

je vreme za ručak. Mrzovoljno sam coknula – tiho kako me Higašinakano ne bi čuo.

Kroz prozor konferencijske sale nebo je izgledalo toliko vedro i plavo da je bilo omamljujuće. Na stablima ginka pravile su se uobičajene zlatne ivice. Oko podneva napolju se uvek vrzma mnogo ljudi, a svi nose torbe i novčanike. Već se napravio red ispred kamiona s hranom koji je stajao ispred kancelarije, kao i uvek. Kad razmislim o tome, nisam tu kupila ništa već dugo – otkako sam zatrudnela.

„Šibata“, pozvao me je Higašinakano dok je vraćao stolice na mesto. „Stvarno ne bi trebalo to da radiš. Ima drugih koji mogu da sklone stolove. Dobro, znam da svi otrče čim dođe vreme ručku, ali... uskoro će ti se videti stomak. Siguran sam da će onda...“

Higašinakano je s nelagodom pokazao na svoj stomak pa izašao. Pogledala sam svoj odraz u prozoru. Dođavola. Gledajući svoj ravan stomak, ponovo sam coknula. Ovog puta nije bilo nikoga da me čuje.

Sinoć sam pre kupanja na internetu čitala o trudnoći. Pored sajtova koje uređuju medicinski stručnjaci i blogova budućih majki, iskočilo je nekoliko aplikacija za praćenje trudnoće. Većina bi trebalo da pomogne trudnicama da prate raspoređenja i ishranu, ali nekoliko je nudilo i pregršt podataka o fazama trudnoće i promenama koje se mogu očekivati kod fetusa. Skinula sam jednu – računala sam da neće škoditi. *Beba i ja*. Ispostavilo se da iza nje stoji kompanija koja proizvodi pelene. Nervirali su me baneri i ponude koje su iskale, nudeći šansu da trideset budućih majki osvoji pelene za godinu dana, ali dopao mi se jednostavan dizajn a slike fetusa bile su zaista slatke.